

Oturup saatlerce, günlerce yazmak istiyorum. Internetten uzakta. Uzak bir yerde, sadece o zamana kadar ne düşünmüşüm ve bunlarda hangi yanlışlıklar bulabilirim diye bakmak. Dünyanın gidişatından uzak, *acaba bunları kim okur* endişesinden uzak, *okuyan anlar mı?* endişesinden uzak. Bir köşede usul usul kendi halini bekleyen adam.

İnsanın devamlı bilgiyle bombalanması, hepimizi sarhış gibi yaptı. Inoreader'da bir alışkanlık edinmeye çalışıyorum, okuyacaklarımı hemen okumayıp sonradan okumak için işaretliyorum. Bunlara tweet'ler de dahil. O anki halimle *ilgilendiğim* pek çok konunun, üstünden iki gün geçince *saçmalık* seviyesine indiğini farkediyorum.

Bizim zihinsel vebamız bu olsa gerek. Hepimiz bu sebeple kuruyup gideceğiz. Susacak zaman bulamadığımızdan. Dinlenecek fırsat olmadığından. Gürültü üretmek çok kolaylaştı –ben bile yapıyorum– ama dinleyecek zaman aynı ve artık hepimiz *doluyuz*.

Odamın penceresi bir kayalığa bakıyor. Sarmaşıklar var. O sarmaşıklar kadar sakın geçirmek istiyorum hayatı. Çok şey mi istiyorum?